



Tíz parancsolat

- Töredék. -

I.

Én vagyok a Te távoli
társad és örökös barátod,
kinek kezét sose fogod meg
s igazi arcát sose látod.
Én is, mint te, egyazon úton
járok szüntelen körbe-körbe
s éjszakánként ugyanúgy nézek
önmagamba, e furcsa, görbe,
törött és fátyolos tükörbe.
De nem szabad velem törődnöd,
legfeljebb ints egy lenge búcsút
felém, ha más tájakra visz
ez a vidám és néha bús út,
mely annyi felé kanyarog,
mert szájalmasan gyöngö, gyatra
vadász, ki másra is figyel,
mint az üldözött drága vadra:
célod, hogy rálelj önmagadra.

II.

Nevem hiába ne vegyed;
ha hallottad is egyszer-kétszer,
hullasd ki emlékezetedből,
mert hamis kincs az, talmi ékszer,
mely meddőn, hivalkodva csillog
s kevés örömet szerez annak,
ki csillogásába merül,
mert hiszen csillagok is vannak,
sőt üstökösök is rohannak,
e mély, komorló éjszakában.
Virág vagyok a zordon, ében-
fekete idők belsejében,
fekete álmok erdejében
virág, csak egy a millió közt,
százezer álomból egy álom,
melynek értelmét nem találd,
melynek értelmét nem találom, -

jaj, életem és jaj, halálom.

III.

(Hiányzik)

IV.

Tiszteld az izzó szenvedést,
mely mindünket tisztára éget,
tiszteld a jószág glóriáját,
tiszteld a békés bölcsességet,
tiszteld a mártir szenteket,
a gyermeket, jámbor parasztot
és minden prófétát, aki
a sziklából vizet fakasztott,
habzó szépséget és malasztot,
tiszteld a költőket, akik
veled vannak bármerre mennél
s több életet adnak neked
tulajdon ember-életednél.
Hajts főt az írások előtt,
melyek sárgultan szakadoznak
s az ősi márványok előtt,
melyek lassanként repedeznek,
ódon kertekben porladoznak.

V.

(Hiányzik)

VI.

Addig nézz csurdé angyalokra
és addig nyalj szerelmi mézet,
amíg fekete fátyolával
be nem borít a bal enyészet,
örülj, örülj az ifjúságnak,
örülj, örülj az ifjú nőnek,
akinek csókjai nyomán
minden friss sarjak újra nőnek,
mint fű nyomán a friss esőnek, -
úgy zeng a szerelem szava,
mintha ezüst csengettyüt rázna, -
ki szeret, sohasem gonosz,
ki szívből csókol, nem parázna.
(De jól ügyelj: ha bűnnek nézed,
bűn is az, amire törekszel, -

ha gonoszat vélsz tudni arról,
hogymint asszony karjaiban fekszel,
bizony gonoszat is cselekszel.)

VII.

(Hiányzik)

VIII.

Az igazság őre legyen
benned mindig az égi szellem,
hamis tanuságot ne szólj,
fiam, soha önmagad ellen;
ne hazudozzál önmagadnak,
tudd meg, ki vagy és mire vágyol -
ha útnak szólnak, ne marasszon
fiam, dunna és renyhe lágy toll:
keményen kelj a renyhe ágyból
s indulj a bátrak mosolyával,
zengő lélekkel, zsenge testtel,
mint aki mindent megmutat
s magában semmi bűnt se restell,
lépteit ingovány fölött is
titkos isten hatalma ója -
kinek van ugyan sok-sok bűne,
gyarló egész emberi... (olvashatatlan)
de mégis rejteni-valója.

IX.

(Hiányzik)

X.

Felebarátod ökre, háza
után kívánságod ne legyen:
ilyen szegénységekre vágyni
nagy szegénység és csúnya szégyen.
Orrodba édes illatot gyűjts,
szívedbe békét és mosolygást,
szemedbe fényt, hogy az utolsó
napon is tudj örülni folyvást
s eképpen szólj csak és ne mondj mást:
köszönöm, hogy tápláltatok,
hús, alma, búza, lencse, borsó!
Amint jó volt hozzám a bölcső,
tudom, hogy jó lesz a koporsó.

Ki most lefekszik, nem kívánta,
hogy földje legyen, háza, ökre,
de amit látott, gyönyörű volt
és véle marad mindörökre.
És övé marad mindörökre.